

# РЕШЕНИЕ

№ 10585

гр. София, 17.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в**  
публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Веселина Женаварова**

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **12254** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.68л, ал.1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) във вр. с чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Макроадванс“ АД срещу Заповед №6280/11.12.2024г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, с която е забранено на „Макроадванс“ АД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 1 /не предоставя съществена информация/, във вр. с чл. 68г, ал.4 във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно – да не предоставя на потребителите в договора за потребителски кредит съществена информация относно начина на формиране на ГПР, като посочва само цифрово изражение на процента. В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения адм.акт поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Конкретно се сочи, че за жалбоподателят не е ясно дали административното производство е започнало по сигнал или служебно; посоченият в мотивите на заповедта договор за потребителски кредит не попада в обхвата на Закона за потребителския кредит съгласно чл.4 от него; излагат се съображения, че средният потребител може да се е запознал с начина на формиране на ГПР, не само от договора, но и от погасителния план, Общите условия и Стандартния европейски формуляр; счита, че липсва нормативно изискване кредиторът да разписва подробно методиката на формиране на ГПР в договора, при положение че в чл.9 от договора е препратено към чл.19, ал.2 от ЗПК. В жалбата са развити и доводи за липсата на възможност процесната практика да въведе в заблуждение или да мотивира да вземе решение, което иначе не би взел, именно визириания от закона „среден“ потребител. Иска се оспорената

заповед да бъде отменена. Претендират се направените по делото съдебни разноси, включително за юрисконсултско възнаграждение.

В съд.з. жалбоподателят „Макроадванс“ АД, р.пр., не изпраща представител. В представено по делото писмено становище от юриск.В., поддържа жалбата.

Ответната страна – председателят на Комисията за защита на потребителите, чрез юриск.М. в съд.з., оспорва жалбата. Претендира юриск. възнаграждение.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

С писмо № Ц-03-9143/14.09.2024 г. на председателя на КЗП е изискано от „Макроадванс“ АД да представи екземпляр от договор за потребителски кредит, сключен с физическо лице след 01.01.2024 г., ведно с приложените към договора Общи условия. „Макроадванс“ АД е представило Договор за потребителски кредит №238380/15.01.2024г., по силата на който „Макроадванс“ АД е предоставило потребителски кредит в размер на сумата от 200лв., за срок от 3 месеца, при преференциален лихвен процент 38,95%, ГПР 49,65%, общ размер на всички плащания - 213,12 лв. при предоставено обезпечение, и 288,36 лв. с включена неустойка при непредоставяне на обезпечение. В чл.9, ал.1 от договора е посочено, че „Годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита е 49,65% и се изчислява съгласно Закона за потребителския кредит.“

С писмо № Ц-03-9143/08.10.2024 г. на председателя на КЗП е изискано от „Макроадванс“ АД да представи екземпляр от договор за потребителски кредит над 200 евро и за срок по-дълъг от три месеца, сключен с физическо лице след 01.01.2024 г., заедно с всички документи, които са неразделна част от него /в т.ч. стандартен европейски формуляр, погасителен план, общи условия и др./, а с писмо № Ц-03-9143/26.11.2024 г. на председателя на КЗП е изискана и бланка на типов договор.

С писмо изх.№10438/29.11.2024г. е представена бланка на типов договор за договор на потребителски кредит за текущо потребление в размер на 500лв. В чл.9, ал.1 от този типов договор също е посочено, че „Годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита е 49,65% и се изчислява съгласно Закона за потребителския кредит.“

Предвид горното, съдът приема за установена практиката на „Макроадванс“ АД в сключваните от него в качеството на кредитор договори за потребителски кредит, включително за суми над 500 лева, ГПР да се посочва само като абсолютна стойност, без да се предоставя информация за начина на формирането му.

С оспорената Заповед №6280/11.12.2024г. на председателя на Комисията за защита на потребителите е забранено на „Макроадванс“ АД да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68е, ал. 1 /не предоставя съществена информация/, във връзка с чл. 68г, ал.4 във връзка с чл.68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), а именно – да не предоставя на потребителите в договора за потребителски кредит съществена информация относно начина на формиране на ГПР, като посочва само цифрово изражение на процента.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в законоустановения срок за това, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта, поради което е процесуално допустима. По съществото ѝ, като провери оспорения акт съгласно чл. 146, вр. чл. 168 АПК, съдът взе предвид следното:

Атакуваната заповед е издадена от компетентния орган по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП - председателя на Комисията за защита на потребителите.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на

общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице мотиви и разпоредителна част.

Заповедта е издадена при спазване на административно-производствените правила. Релевантните по случая факти са установени въз основа на представени от жалбоподателя документи; т.е. не са налице допуснати нарушения на чл. 35 и чл. 36 АПК. Не е допуснато и нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед, тъй като е дадена възможност на жалбоподателя да вземе становище по случая и да представи доказателства. В тази връзка е дадена възможност на жалбоподателя да участва в административното производство пред органа и да представя доказателства. Ирелевантен за законосъобразността на оспорения акт и за правото на защита на жалбоподателя е поводът за образуване на административното производство – дали това е сигнал от потребител или извършвана служебна проверка от ответника, като от значение са само установените по него факти.

Относно приложението на материалния закон при издаването на оспорената заповед, съдът съобрази следното:

Чл. 68в ЗЗП забранява нелоялните търговски практики, като според чл. 68г, ал. 4 ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68е ЗЗП, ал.1 от който предвижда, че търговска практика е заблуждаваща и когато от целия ѝ фактически контекст и като се вземат предвид всички нейни характеристики и обстоятелства, както и ограниченията на използваното средство за комуникация, следва, че тя не предоставя съществена информация, необходима на средния потребител в зависимост от ситуацията за вземането на търговско решение, след като се е запознал с тях, което води или може да доведе до вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на тази търговска практика. Фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). тази търговска практика да съдържа непредоставя на съществена информация; 3). тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. Според § 13, т. 23 ДР на ЗЗП „търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребителя. В конкретния случай непосочването в договора за потребителски кредит на начина на формиране на ГПР, като се посочва само абсолютния размер на процента, представляват действия на търговеца, насочени към потребителя, което обуславя извод за наличие на осъществена търговска практика от страна на жалбоподателя. В този смисъл е налице първият елемент от фактическия състав (търговска практика, свързана с предлагането на кредити). Предвид високия размер на ГПР, независимо, че представените по делото договор и бланков такъв са със срок 3 месеца, съдът приема, че те не попадат в изключението по чл.4, ал.1, т.6 от Закона за потребителския кредит и за тях са относими всички негови изисквания, включително и това по чл.11, ал.1, т.10 – да се посочат освен годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, и взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

На следващо място следва да се установи дали непосочването в договора за потребителски кредит на начина на формиране на ГПР, съответно взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин, представлява заблуждаваща търговска практика. В тази връзка, съдът взе предвид следното:

Изискванията към договора за потребителски кредит, както и към начина на изчисляване

на годишния процент на разходите се уреждат от Закона за потребителския кредит (ЗПК). Законът има за цел да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на потребителски кредит. Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба годишният процент на разходите по кредита се изчислява по формула съгласно Приложение № 1, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания.

Разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК не изисква възпроизвеждане в договора на формулата по Приложение №1 към ЗПК за изчисляване на ГПР, а посочване на допусканията, въз основа на които е изчислен абсолютния размер на ГПР по тази формула. Съгласно Приложение №1 такива допускания са напр.: общият брой усвоявания по кредита; поредният номер на усвояване по кредита; размерът на съответното поредно усвояване по кредита; интервалът, изразен в години и части от годината, между датата на първото усвояване на сума по кредита и датата на съответното усвояване на суми по кредита; общият брой на погасителните вноски и плащания на разходи; поредният номер на погасителната вноска или плащането на разходи; размерът на съответната поредна погасителна вноска или плащане на разходи; интервалът, изразен в години и части от годината, между датата на първото усвояване на сума по кредита и датата на съответната погасителна вноска или плащане на разходи; стабилните или променливи лихвен процент и разходи.

В разглеждания случай съдът приема, че договорът по същество съдържа посочвания на допускания, относими към прилагане на формулата по която се определя ГПР: предвидено е изрично еднократно усвояване на кредита; погасяването му на три анюитетни месечни вноски в посочен в приложение към договора абсолютен размер; фиксиран лихвен процент, интервалите между вноските и между датата на първото усвояване на сума по кредита и датата на съответната погасителна вноска. Административният орган не сочи относими към определения в случая от „Макроадванс“ АД ГПР конкретни допускания, които не се съдържат в договора за потребителски кредит, което възпрепятства жалбоподателят да организира защита си, а съдът да провери законосъобразността на оспорения акт.

С оглед изложените съображения, настоящият съд намира, че по делото не се установява жалбоподателят да не предоставя в практиката си съществена за средния потребител информация в нарушение на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Поради това следва да бъде постановено решение, с което оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателят ще следва да се присъдят и направените от него по делото разноски за държавна такса-25,56евро и за юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ - 125евро.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №6280/11.12.2024г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „Макроадванс“ АД,[ЕИК], съдебни разноси в размер на 150,56 евро (сто и петдесет евро и петдесет и шест цента).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИ

Я: